

Posar Déu proper

Article escrit per Mons Xavier Echevarría, prelat de l'Opus Dei, amb motiu del cinquè aniversari de l'elecció de Benet XVI.

08/05/2010

Ara fa cinc anys de l'elecció del Cardenal Joseph Ratzinger com a successor de sant Pere al capdavant de l'Església catòlica. El 2 d'abril de 2005 havia mort Joan Pau II. Les televisions van efectuar un desplegament informatiu sense precedents. I enmig d'aquell clima de

commoció i d'afecte cap al Pontífex difunt, que planava encara pels carrers de Roma, el 19 d'abril de 2005 vam veure per primera vegada la figura amable del nou Papa al balcó central de la Basílica de sant Pere.

Entre els motius de reconeixement a Benet XVI, voldria ressaltar la seva acció constant per donar a conèixer el Déu proper. Aquesta expressió – presa del títol d'un llibre del Cardenal Ratzinger sobre l'Eucaristia — és també una manera afectuosa de parlar del Creador, que la fe ens mostra amorós i proper, interessat per la sort de les seves criatures, com afirmava un sant dels nostres dies . En efecte, sant Josepmaria recordava sovint que, enmig de l'enrenou quotidià, de vegades « ***vivim com si el Senyor estigués allà lluny, on brillen les estrelles, i no ens adonem que també el tenim sempre a la vora. I hi està com un***

Pare amorós –a cadascun de nosaltres ens estima més que totes les mares del món puguin estimar els seus fills—, ajudant-nos, inspirant-nos, beneint... i perdonant »(Camí, 267).

Déu, que no es troba subjecte al temps, assumeix el temps en Jesucrist i es lliura a la humanitat. Com recorda sovint el Papa, Déu s'ha fet home perquè nosaltres poguéssim més fàcilment acollir i estimar-lo. I, al llarg d'aquests anys, ha mostrat de manera incisiva, incansablement, que Déu és Amor i que no es comença a ser cristià com a fruit d'una decisió ètica o d'una gran idea, sinó per la trobada amb una Persona –Jesús de Natzaret— que obre un nou horitzó a la vida (Deus Caritas est, 1). En un món en el qual Déu podria aparèixer absent o allunyat, desentès dels homes, la catequesi del Papa l'acosta a la vida quotidiana, al

caminar de l'home i la dona del segle XXI.

La tasca apostòlica del cristià consisteix precisament a ajudar els altres a conèixer Jesús enmig de la seva existència ordinària, perquè trobin a Déu i parlin amb Ell en tot moment –no només en les circumstàncies doloroses—, conjugant un «Tu» i un «jo» plens de sentit. Un «Tu» que, per als catòlics, adquireix el seu màxim tracte en el sagrament de l'Eucaristia, font de la vida de l'Església.

Per a qui s'esforça a «viure» la Santa Missa, qualsevol activitat humana noble pot adquirir –per dir-ho així— una dimensió litúrgica, precisament per aquesta unió al Sacrifici de Crist. Amb aquest horitzó, les tasques familiars, professionals i socials que ocupen la major part de la jornada d'un ciutadà no l'aparten del Senyor; ben al contrari, les incidències, les

relacions i els problemes que aquestes activitats comporten poden nodrir la seva pregària. Recolzats en la gràcia, fins l'experiència de la debilitat, els contratemps, el cansament que comporta tot esforç humà, ens fan més realistes, més humils, més comprensius, més germans dels altres. I qualsevol possible èxit i alegria, per a qui camina al pas de Déu, és ocasió per donar gràcies i recordar que hem d'estar sempre al seu servei i al dels nostres germans. Viure en aquesta amistat amb Déu –recorda Benet XVI en la seva última encíclica— és la manera de transformar els «cors de pedra» en «cors de carn» (cf. Ez 36, 26), fent la vida terrenal més «divina» i, per tant, més digna de l'home (*Caritas in veritate*, 79).

Jesús recorre els camins de Palestina i s'adona de seguida el dolor dels seus contemporanis. Per això, quan hom coneix i estima el «Déu proper»,

el cristià no roman indiferent davant la sort dels altres. És el «cercle virtuós» de la caritat: la proximitat de Déu alimenta la proximitat amb els homes, provoca «la disponibilitat amb els germans i una vida entesa com una tasca solidària i joiosa» (Caritas in veritate, 78).

Al contrari, la llunyania de Déu, la indiferència cap al Creador, condueix tard o d'hora a desconèixer els valors humans, que perden llavors el seu fonament. «La consciència de l'amor indestructible de Déu és la que ens sosté en el dur i apassionant compromís per la justícia, pel desenvolupament dels pobles, i en la tasca constant de donar un recte ordenament a les realitats humanes. L'amor de Déu ens convida a sortir del que és limitat i no definitiu, ens dóna valor per treballar i seguir a la recerca del bé de tots »(ibídem).

Com concep Benet XVI la seva missió de cap de l'Església universal? A la Missa de començament del Pontificat, explicava que la tasca del Pastor podria semblar costosa, però en realitat s'alça com una tasca «joiosa i gran, perquè és un servei a l'alegria de Déu, que vol fer la seva entrada al món» . En aquella mateixa ocasió afirmava que «no hi ha res més bonic que haver estat assolits, sorpresos, per l'Evangelí, per Crist», i «res més bell que conèixer-lo i comunicar als altres l'amistat amb Ell» (Homilia, 24-IV-2005). Així entén la seva missió el Papa: comunicar als altres l'alegria que procedeix de Déu. Suscitar en el món un nou dinamisme de compromís en la resposta humana a l'amor de Déu.

En aquests cinc anys de pontificat, no li han faltat al Papa atacs provocats pels que estan obstinats a treure el Creador de l'horitzó de la societat dels homes; tampoc han estat absents

els sofriments davant la incoherència i els pecats d'algunes persones cridades a ser «sal de la terra» i «llum del món »(Mt 5, 14-16). Res d'això ha d'estranyar, ja que les dificultats formen part de l'itinerari normal del cristià, ja que no és el deixeble més que el mestre, com va anunciar Jesucrist: «Si m'han perseguit a mi, també us perseguiran a vosaltres» (Jn 15, 20). Al mateix temps, no oblidem el que va afegir el Senyor: «si haguessin guardat la meva paraula, també guardarien la vostra» (ibídem).

Aquí resideix l'optimisme indestructible del cristià, encoratjat per l'Esperit Sant, que no desempara mai l'Església. *Historia docet* : quantes vegades, en el curs de vint segles, s'han alçat veus pessimistes, anunciant la fi de l'Església de Crist! No obstant això, a impulsos del Paràclit, superades les proves, s'ha mostrat després més jove i més bella,

més plena d'energies per conduir els homes per les sendes de la salvació. Ho hem vist en aquests anys: l'autoritat moral i intel·lectual del Papa, la seva proximitat i interès pels que pateixen, la seva fermesa en la defensa de la Veritat i del Bé, sempre amb caritat, ha enfortit homes i dones de totes les creences . El Pontífex Romà segueix sent un focus que il·lumina les intricades vicissituds terrenals.

En el compliment de la meva tasca episcopal, milers de persones de bona voluntat –catòlics i no catòlics, també nombrosos no cristians— m'han confiat que les respostes sòlides i esperançadores de Benet XVI davant els diversos drames de la Humanitat han suposat per a ells una confirmació en l'Evangelí, o un motiu d'acostament a l'Església i, sobretot, un renovat interès per aproximar-se al «Déu proper» que el Papa proclama. Som molts els que ens

sentim diàriament enriquits per aquest anunci alegre de Benet XVI, assaonat per la llum de la fe, exposat amb tots els recursos de la intel·ligència, amb un llenguatge cristalí i amb el testimoni de la seva relació personal amb Jesucrist. Que el Senyor ens els conservi per molts anys com a guia de l'Església, per bé de la Humanitat sencera.

Xavier Echevarría, Prelat de l'Opus Dei // ABC

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/posar-deu-
proper/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/posar-deu-proper/) (17/08/2025)